

*Hồi Thứ Sáu Mười Ba*  
**TỰA MỘT NHIỆM MÀU**

**K**hoảnh khắc sau cả hai đã đến trước thạch thất của Sài Cô Bà.

Hoa Tiểu Ngọc rỏ vào tai Bạch Thiếu Huy:

– Người gọi cửa đi!

Thay vì lên tiếng, Bạch Thiếu Huy đưa tay đẩy nhẹ vào cửa. Cửa không cài then hé mở vào trong. Chàng liền gọi:

– Sài Cô Bà!

Chàng giả giọng Thu Vân khéo quá, Hoa Tiểu Ngọc hết sức thán phục, tin chắc Sài Cô Bà thế nào cũng lầm ngay.

Sài Cô Bà đáp tiếng:

– Ai đó?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Tôi! Tôi là Thu Vân đây!

Hoa Tiểu Ngọc nhìn chàng nheo mắt, điểm một nụ cười.

Sài Cô Bà lom khom bước ra, dáng dấp của bà trông già nua quá, không có một điểm nào chứng tỏ bà có vũ công cả.

Bà bước ra nhưng Bạch Thiếu Huy đã bước vào, Hoa Tiểu Ngọc thì đứng tại ngưỡng cửa.

Bà nhìn Thu Vân rồi nhìn Hoa Tiểu Ngọc đoạn hỏi:

– Thu Vân cô nương còn nàng nào nữa đấy?

Hoa Tiểu Ngọc tiến tới, vọt miệng đáp chặn Bạch Thiếu Huy:

– Tôi đây Sài Cô Bà ạ!

Sài Cô Bà nhượng mắt kinh dị hỏi băng quơ, có thể là hỏi Hoa Tiểu Ngọc mà cũng có thể hỏi Bạch Thiếu Huy:

– Tôi! Tôi là ai? Lại đến đây để già cho uống Vô Ưu Tán phải không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không! Nàng ấy đi theo tôi đó! Theo cho vui chân vậy mà!

Sài Cô Bà trừng mắt:

– Chỗ già ở có gì thích thú đâu mà kéo đàn kéo lũ đến chơi thế này?

Hoa Tiểu Ngọc giải thích:

– Tôi ngẫu nhiên gặp chị Thu Vân, chị ấy bảo là đến tìm Sài Cô Bà, nên tôi đi theo chị ấy đến đây cho biết chỗ bà ở.

Nàng tự giới thiệu:

– Tôi là Hoa Tiểu Muội ở tại Thanh vân am, chắc Sài Cô Bà biết Thanh tâm am chứ?

Sài Cô Bà bật cười lạnh lạnh:

– Tự nhiên là phải biết rồi! Sư cô bình an chứ?

Hoa Tiểu Ngọc lắc đầu:

– Đa tạ Sài Cô Bà có lòng hỏi đến gia sư! Người vẫn được bình an!

Bạch Thiếu Huy lo ngại. Nếu Hoa Tiểu Ngọc là môn đệ của sư cô thì nàng đúng là người của Hoán Hoa Cung rồi. Thế tại sao nàng lại hiệp mưu giải cứu bọn Vương Lập Văn? Nàng không sợ mắc tội phải nghịch à?

Hay nàng định lừa chàng vào tròng, bởi Hoán Hoa Cung đã có ý nghĩ ngờ chàng rồi?

Sài Cô Bà dạy qua chàng:

– Thu Vân cô nương đến đây có việc gì đấy?

Bạch Thiếu Huy thốt nhanh:

– Tôi vâng lệnh cô bà đến đây tìm cô bà, lấy thuốc giải độc!

Sài Cô Bà tự lẩm nhẩm:

– Phu nhân cần thuốc giải độc để làm gì cơ chứ?

Bà xòe năm ngón tay gầy như que sắt khoa khoa lên:

– Đưa đây xem!

Bạch Thiếu Huy lấy làm lạ không rõ bà ta đòi gì, giương mắt kinh ngạc nhìn bà:

– Cô bà hỏi gì?

Sài Cô Bà lạnh lùng

– Phu nhân sai cô nương đến đây lấy thuốc, ít ra cũng phải có tín vật làm bằng chứng, chẳng lẽ nói miệng suông mà già tin sao?

Bạch Thiếu Huy nhìn sững bà:

– Đến tôi mà cô bà cũng nghi ngờ được nữa à?

Sài Cô Bà cười mỉa:

– Già này chỉ biết có phu nhân thôi, còn ra thì ai cũng như nhau. Đó là quy cũ của bà, muốn lấy vật phải xuất trình tín vật.

Chàng thầm nghĩ hiện tại mình có sẵn chiếc Bách Hoa lệnh chàng có nên

xuất trình cho bà ấy xem chẳng?

Đưa tay vào mình nắm lấy chiếc Bách Hoa lệnh, chàng thốt:

– Cô bà không tin, thì tôi phải trình tín vật chứ sao?

Bàn tay còn lại bên ngoài, chàng ngằm vận công, dồn kinh lực vào đó, chực chờ, nếu Sài Cô Bà có hành động gì lạ, là chàng phản ứng ngay. Hãy chế ngự bà ta trước, rồi muốn làm gì thì làm.

Sài Cô Bà nhìn nắm tay của chàng, bật cười the thé:

– Tiểu nữ ương ngạnh không theo quy của à? Quy củ của phu nhân chứ nào phải do già lập ra đâu? Già có mấy đầu mấy mình, không sợ chết mà dám trái quy củ của phu nhân chứ? Người hận già? Hận làm gì? Hận thì già lột da, xé xác người ra, xem cái hận của người lớn bao?

Hai ngón tay vươn tới chụp xuống đầu chàng.

Bạch Thiếu Huy giật mình, trong một thoáng bỏ dở ý định phản kháng, nhẩy lùi lại mấy bước kêu lên:

– Cô bà ơi! Tôi không dám vô lễ với cô bà nữa đâu! Phu nhân đang đợi, cô bà hãy trao thuốc ngay đi, cho tôi mang về!

Sài Cô Bà nghe nhắc đến phu nhân không dám dây dưa lâu hơn vừa gật đầu vừa hỏi:

– Phu nhân có bảo là lấy bao nhiêu thuốc không?

Bạch Thiếu Huy làm gì biết được số lượng thuốc giải cần thiết cho một người!

Nhưng linh cơ xúc động chàng nói:

– Số lượng bao nhiêu tôi không nghe phu nhân nói, nhưng phu nhân bảo là cần sai phái mười vệ sĩ Kim Ưng xuất ngoại vậy Sài Cô Bà cho đủ số giải độc cho mười người thôi!

Sài Cô Bà vào trong một lúc, rồi trở ra trao một chiếc lọ bằng sành nhỏ cho chàng:

– Trong ấy có mười hai viên thuốc đủ cho mười người dùng, người cứ cầm tất cả đi!

Bạch Thiếu Huy tiếp nhận chiếc lọ sành toan cáo biệt.

Sài Cô Bà vụt hỏi:

– À! Thu Vân cô nương! Nghe nói phu nhân có nhờ Tiết thần y chế luyện một thứ thuốc là Duyệt Phục Đơn, thuốc đó công hiệu như thế nào?

Bạch Thiếu Huy điềm nhiên thốt:

– Đại khái cũng chỉ là một loại thuốc mê, nhưng đặc biệt hơn các loại mê

được khác là người nào uống nó vẫn giữ được tâm thần thanh thản, trong lòng vui vẻ mà thi hành nhiệm vụ giao phó, còn như công hiệu có ảo diệu hơn như thế nào, tôi không biết rõ lắm.

Sài Cô Bà cười lạnh:

– Già không tin nổi là có loại mê được uống vào lại giữ được thần trí thanh sáng!

Bạch Thiếu Huy không lưu tâm đến lời phán của bà, vội cáo từ:

– Cô bà! Tôi đi đây! Phu nhân chờ đã lâu!

Hoa Tiểu Ngọc tiếp nối:

– Thu Vân thơ thơ, tôi cũng về luôn!

Cả hai rời thạch thất, trong khi Sài Cô Bà mơ màng tự lẩm nhẩm:

– Duyệt Phục Đơn! Một loại thuốc mê mà không làm tiêu tan thần trí! Khó tin! Khó tin lắm! Suốt đời ta, ta chuyên dùng thuốc mê, song ta chẳng hề nghe nói đến một loại thuốc kỳ lạ như thế!

Bỗng bà bật cười tiếng cười của bà vang dội đến Bạch Thiếu Huy và Hoa Tiểu Ngọc dù cả hai đã đi khá xa.

Rời khỏi khu rừng, Bạch Thiếu Huy thấp giọng hỏi:

– Bây giờ mình phải làm gì nữa hả cô nương?

Hoa Tiểu Ngọc đáp:

– Cứ theo ta!

Họ theo một con đường mòn, đi đến chân núi, lại tiến trên một con đường rải đá trắng, thẳng lên đỉnh núi đó.

Trên đỉnh núi có một tòa lâu các nhỏ, kiến trúc khá tân kỳ, bên trong có ánh đèn, chiếu qua một vài khung cửa sổ, chưa đóng.

Hoa Tiểu Ngọc đến cửa chánh, vừa đẩy cửa vừa vẫy chàng.

Bạch Thiếu Huy thật sự hoang mang về lai lịch của Hoa Tiểu Ngọc, nàng là ai? Nàng có vẻ thông thuộc đường đi nước bước của Bách Hoa Cốc như trong lòng bàn tay, nếu nàng là người trong cốc, thì đúng là có mưu mô đưa chàng vào cạm bẫy.

Bản năng tự vệ bùng dậy, Bạch Thiếu Huy soát lại chiếc trúc tiêu bên hông, dưới tà áo đoạn bước theo nàng.

Qua khỏi vọng cửa đến chân cầu thang, bên trên cầu thang ánh đèn chiếu xuống sáng rực.

Hoa Tiểu Ngọc dừng chân lại, nhìn chàng điểm một nụ cười:

– Thu Vân thơ thơ, mình lên thang thôi!

Nàng đi trước, chàng theo sau.

Càng đi lên Bạch Thiếu Huy càng ngửi mạnh một mùi thơm huyền diệu, chàng biết ngay mình sắp vào một cơ sở của vị đại cô nương nào đó.

Qua khỏi đầu thang Hoa Tiểu Ngọc đến cạnh tấm màn che trước gian phòng, nghiêng mình cao giọng báo cáo:

– Trình đường chủ, gian tể Bạch Thiếu Huy đã được áp giải đến đây rồi!

Bạch Thiếu Huy kinh hãi thầm nghĩ:

Thì ra mình bị liễu đầu lừa một cách trắng trợn.

Bên trong một giọng nói lạnh lạnh vọng ra:

– Cho hắn vào!

Hoa Tiểu Ngọc vừa đưa tay vén tấm màn qua một bên vừa cười bảo:

– Vào đi! Đường chủ gọi người đó!

Đường chủ không ai khác chính là Kim Ưng đường chủ.

Đã đến tình thế này, dù muốn lùi cũng không kịp nữa, Bạch Thiếu Huy ngẩng cao mặt, ngang nhiên bước vào phòng.

Gian phòng trang trí vô cùng hoa mỹ, thuộc loại thơ phòng dành cho nữ nhân, có giá mộc cầm đàn, có bàn hương phấn, tỏ rõ phong độ đài các trâm anh của chủ nhân.

Đứng nơi giữa phòng, một thiếu nữ vận y phục màu huyền ngực áo có thêu hình một con phượng hoàng bằng kim tuyến.

Bạch Thiếu Huy nhận ra là Thân đường chủ, thống suất bọn Kim Ưng vệ sĩ tại Bách Hoa Cốc. Chàng nghiêng lặng đứng lặng người tại chỗ nhìn thẳng vào mặt đường chủ.

Ở sau lưng chàng Hoa Tiểu Ngọc vừa cười khúc khích vừa nói:

– Bạch Thiếu Huy! Trước mặt đường chủ, sao chưa làm quỳ xuống làm lễ bái kiến, còn đứng đờ mãi ra đó à?

Kim Ưng đường chủ nhìn chàng trong cái lốt sử nữ Thu Vân, không nhịn được cười, song nàng hướng sang Hoa Tiểu Ngọc trừng mắt:

– Tiểu muội không được nói nhảm.

Rồi nàng điểm một nụ cười nhìn Bạch Thiếu Huy:

– Bạch thiếu hiệp có lấy được thuốc giải chứ?

Thế này nghĩa là gì? Muốn có thuốc giải, Kim Ưng đường chủ chỉ cần hỏi phu nhân, tại sao nàng phải dùng đến giải pháp dùng chàng giả mạo làm Thu Vân để gạt Sài Cô Bà? Nàng làm như vậy là có ý tứ gì?

Chàng càng hoang mang hơn, một Hoa Tiểu Ngọc đã làm chàng hoang mang

nhiều rồi, rồi lại đến lượt đường chủ Kim Ung.

Chàng sững sờ đứng đờ ra đó quên cả đáp lời!

Hoa Tiểu Ngọc gọi đường chủ:

– Thơ thơ có biết không? Biện pháp của thơ thơ hay tuyệt! Sài Cô Bà tin phong phúc, trao thuốc liền!

Rồi nàng thấp giọng hỏi:

– Bọn chúng tại đây đã bị chế ngự hết có phải không?

Kim Ung đường chủ gật đầu:

– Người ở đây không đông lắm, chỉ có Thân Nhược Lan và bốn sử nữ, chúng đã ngửi Thất bộ hương, phải đến sáng ngày mới tỉnh lại.

Thì ra nàng không phải Kim Ung đường chủ, nàng chỉ là một đường chủ giả như chàng chỉ là Thu Vân giả.

Đành rằng nàng là một đường chủ giả, nhưng nàng là ai? Bạch Thiếu Huy lại một phen hoang mang, chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, vòng tay cho tròn lễ hỏi:

– Cô nương...

Hoa Tiểu Ngọc cười hì hì chặn lời:

– Cô nương là chị của ta!

Bạch Thiếu Huy không cảm phiền lối trêu ranh mãnh của nàng, chàng thốt lời cảm tạ giả đường chủ:

– Vì các bằng hữu của tai hạ, mà cô nương và lệnh muội phải nhọc tâm lo liệu, tại hạ hết sức cảm kích!

Hoa Tiểu Ngọc cười nhẹ:

– Thơ thơ của ta đâu cần người cảm tạ! Thơ thơ của ta chỉ muốn người...

Giả đường chủ thoáng đỏ mặt gất:

– Tiểu muội bép xép lắm đấy nhé!

Hoa Tiểu Ngọc thè lưỡi dài ra, hướng mắt sang phía Bạch Thiếu Huy nháy nháy nhó nhó.

Giả đường chủ trở lại việc chủ yếu:

– Đêm đã xuống khuya rồi, phải hành động gấp kẻo không còn kịp nữa. Ta cần đưa các vị bằng hữu ấy ra khỏi cốc ngay. Vậy thiếu hiệp hãy trao thuốc giải và Bách Hoa lệnh cho ta hành sự. Về Bách Hoa lệnh thì ta sẽ giao hoàn trước khi trời sáng.

Đến lúc đó Bạch Thiếu Huy mới hiểu sở dĩ cô nương kia giả mạo Đường chủ Kim Ung là vì chỉ có đường chủ mới có quyền xuất phát bọn vệ sĩ rời khỏi đường

sở, cũng như điều động họ công tác trên toàn diện khu vực Bách Hoa Cốc. Còn đưa họ ra khỏi cốc thì cần phải có Bách Hoa tín phù làm tín vật mới đi lọt hệ thống canh phòng.

Tuy nhiên thực sự ra, chàng thâm cảm kích nàng có nhã ý làm việc đó thay chàng, nhưng dù sao thì chàng cũng phải chia sẻ một phần việc với nàng chứ lẽ nào lại để cho nàng gánh vác một mình!

Chàng thẳng thắn tỏ cái ý của chàng:

– Tại hạ đến đây mục đích là để giải cứu các bị bằng hữu té ra thì tại hạ...

Giả đường chủ khoác tay chặn lời chàng:

– Thiếu hiệp không phải áy náy, điều tối yếu là thiếu hiệp không lộ hành tung, nếu thiếu hiệp tham gia công cuộc giải cứu các vị bằng hữu phải vắng mặt tại phòng, nếu bất chợt chúng phát giác ra, chúng sẽ nghi ngờ, rồi nhiều khó khăn trở ngại sẽ đến cho thiếu hiệp, có phương hại cho sự thực hiện tâm nguyện.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Cô nương liệu việc rất chu đáo!

Chàng lấy Bách Hoa lệnh phù và thuốc giải độc trao cho nàng ngay.

Nhận hai món đó xong, giả đường chủ giục:

– Bây giờ thiếu hiệp trở về phòng đi, xuống lầu rồi theo hướng tây mà đi, ngang qua Tử Vi đàn là đến nơi. Có lẽ sáng ra thiếu hiệp lên đường công tác theo lệnh của phu nhân, có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau ở dọc đường.

Bạch Thiếu Huy vòng tay cúi chào:

– Tại hạ xin cáo từ! Chúc cô nương thành công!

Chàng bước ra cửa xuống lầu, theo hướng tây mà đi, ngang qua Tử Vi đàn về thẳng phòng.

Việc đầu tiên chàng cần làm là thay áo, rửa mặt sau đó lên giường và vờ ngủ.

Chàng suy nghĩ mãi những việc vừa qua, cố tìm hiểu xem hai chị em Hoa Tiểu Ngọc là ai, tại sao bọn họ lại giải cứu bọn Vương Lập Văn, dành làm công việc chàng đang vận dụng tâm cơ làm, họ thành công được chăng?

Rồi chàng giật mình tự cho là mình quá khảng khái trao chiếc lệnh phù cho họ. Tin họ dĩ nhiên là chàng có thể tin được rồi, nhưng nếu họ không trao trả lại cho chàng kịp lúc như đã hứa thì sao?

Sáng ra thì chàng phải lên đường rồi, nếu không có Bách Hoa lệnh thì chàng phải làm sao?

Làm sao ăn nói với phu nhân nếu bà muốn kiểm tra?

Làm sao xuất trình với bọn tuần phòng, quanh Bách Hoa Cốc nếu chúng đón

chặn hặc hỏi?

Điều gây thắc mắc cho chàng nhiều hơn hết là không có Bách Hoa lệnh phù, là hai chị em Hoa Tiểu Ngọc lại lọt vào Bách Hoa Cốc. Rất có thể trong dịp may nào đó, rất có thể trong một đêm nào đó, bọn canh phòng chểnh mảng phận sự.

Nhưng hiện tại sau khi giao hoàn chiếc lệnh phù cho chàng rồi, thì trời sắp sáng, họ sẽ làm sao thoát đi?

Trước kia chưa có biến cố gì xảy ra, họ có thể ẩn nấp đâu đó quanh cốc, nhưng từ đêm nay sự mất tích của bọn Vương Lập Văn sẽ làm kinh động toàn cốc, bọn Hoán Hoa Cung sẽ lục soát khắp nơi, nếu họ không thoát được, liệu họ có ẩn trốn kín đáo mà không bị chúng phát hiện ra chăng?

Chàng nằm trên giường miên man nghĩ ngợi từ nỗi nọ đến niềm kia chung quay vẫn không tìm được giải đáp cho những nghi vấn trùng trùng.

Bỗng có tiếng gõ cửa phòng vang lên rất khẽ.

Bạch Thiếu Huy vụt trỗi giậy, nhẩy xuống giường tìm môi lửa đốt đèn rồi mở cửa.

Cánh cửa vừa hé ra, Tử Vi đàn chủ lách nhanh vào hoành tay cài ngay lại.

Nàng nhìn chàng, chàng nhìn nàng, như hai kẻ tử thù dò dẫm nhau từng phản ứng.

Một lúc lâu nàng cất tiếng hỏi:

– Tại sao thiếu hiệp rửa sạch thuốc trên mặt?

Bạch Thiếu Huy đáp:

– Đó là lệnh của phu nhân!

Tử Vi đàn chủ trố mắt:

– Thật vậy à?

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Phu nhân đã dạy như thế, trong mảnh thiếp bí mật tại hạ tiếp nhận tại buổi lễ sáng sớm hôm nay, chắc đàn chủ còn nhớ!

Tử Vi đàn chủ bỏ qua vấn đề đó.

– Thiếu hiệp biết tại sao bốn tòa đến đây không?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Tại hạ không được rõ!

Đàn chủ trầm ngâm một chút:

– Bốn tòa muốn biết phu nhân đã giao phó cho thiếu hiệp công tác gì qua tấm thiếp bí mật đó, đồng thời cũng cho thiếu hiệp biết là sáng mai bốn tòa có việc phải xuất ngoại, ít nhất cũng trong vòng mười hôm, nửa tháng mới trở về đây,

trong thời gian bốn tòa vắng mặt, thiếu hiệp không nên khinh thường vọng động, để tránh mọi sự bất trắc.

Bạch Thiếu Huy lấy tấm thiệp bí mật ra trao cho đàn chủ, đoạn cười nói:

– Đàn chủ cứ xem thì rõ, tại hạ cũng vâng lệnh xuất ngoại, nhưng ngày về thì không định hạn thời gian.

Đàn chủ đọc xong ngẩng mặt nhìn chàng:

– Thiếu hiệp định thi hành những gì đã ghi trong thiệp?

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút:

– Hiện tại không thể làm khác hơn được!

Đàn chủ gật đầu:

– Thiếu hiệp nghĩ thế là phải!

Rồi nàng vụt hỏi:

– Vừa rồi Thu Vân đến đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Đàn chủ có trông thấy Thu Vân đến đây à?

o O o